

A CÉLTALAN, ÉS A CÉLTÉVESZTETT REMÉNY

Sajnos mi már olyan korban élünk, amikor még a magukat hívő embernek tekintők gondolat- és hitvilágából is elveszett, vagy éppen elvesző félben van a második advent várása, és ezzel együtt a beteljesedésre, a Jézussal való találkozásra való felkészülés. Az adventvárás ilyenképpen való hiánya arról tesz bizonyosságot, hogy a körülöttünk lévő világ, amelyben élünk, nagyon erős befolyást gyakorol. Ennek következtében az emberek egyre kevesebbet foglalkoznak a Bibliával. A Szentírás már nem jelenti számukra azt, amit Pál mond el a levelében, miszerint: *„A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített”* (2Tim 3,16-17). A Biblia elhanyagolásával párhuzamosan kiveszőfélben van a lelki élet megjobbítása utáni vágy is, a megjobbulás és a tökéletesedés (jobbá válás) igénye. Cél hiányában pedig a felkészülés szükségessége is elveszíti az aktualitását.

Egyre inkább az Isten nélküli élet üressége jellemzi korunkat, ami együtt jár a céltalanság sivárságával. Az emberek jellemzően csak a mában gondolkodnak és élnek, ezért nincs jövőképük, amiben olyan célokat tűznének ki, ami reménységet adna a jelen nehézségeiben. Ezt a körülményt jellemzően az Isten elhanyagolása, sőt elfelejtése eredményezi. Isten nélkül pedig beszűkül az ember látómezeje, túlságosan közellátóvá válik, nem tud kinyílni előtte annak a jövőnek a látása, ami reménységet és boldogságot adhatna már a jelenben is.

Noha Isten Igéje tele van bizakodó reménységet és boldogságot adó ígéretekkel, de hiába, ha nincs, aki odafigyeljen rá. Ezeket az isteni ígéreteket ugyanis meg kellene ismerni, megismerni viszont csak az fogja, aki kész

olvasni és tanulmányozni az Istentől adott kinyilatkoztatásokat. Mert csak az Igéből merített ismeretek képesek feltámasztani bennünk a reménységet, és boldogabb jövőképet adni. Pál apostol szerint pedig ez *„a reménység nem szégyenít meg”* (Róm 5,5).

A második advent igazi, boldog reménysége más módon is elveszett a köztudatból. Helyette egy misztifikálható és megfoghatatlan valami, a lélekben való üdvösségre jutás hite került. Mert a keresztények hite és tanítása az újplatonoi filozófiából eredő elképzelések hatása alá került. A Bibliai tanításaival ellentétben kialakult az a hitvallás, miszerint az embereknek csak a testük hal meg a halál pillanatában, a lelkük viszont tovább él, végre a Mennybe jut, és attól kezdve Jézussal él együtt örökké.

De ha ez valóban így volna, akkor miért ígérte Jézus azt, hogy visszajön? Miért áll ennek várása és reménysége a Biblia ígéreteinek a középpontjában? Pál ugyanis azt írja a hívők reménységéről: *„Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését”* (Tit 2,13).

Ha elfogadjuk ezt a kereszténység körében általánosan elfogadott elképzelést, akkor sok egyéb bibliai kijelentés válik értelmetlenné és zűrzavarossá Jézus visszajövetelével kapcsolatban. Ez a tanítás, kérdések sorozatát veti fel. Talán az volna a keresztény reménység, hogy a halál bekövetkezése után a lélek a mennybe jutva élhet tovább? Hol beszél a Biblia arról, hogy az ember egyik alkotórésze, vagyis a lelke az halhatatlan? Édenben Isten nem azt mondta, hogy a tested fog meghalni, ha vétkezel, hanem az ember haláláról beszélt: *„a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz”* (1Móz 2,17)? Ha az igaz életet élők a haláluk után a mennybe jutnak, akkor miért van szükség az igazak feltámadására? Pedig a Biblia elég sok

helyen beszél a feltámadásról. Ugyanakkor hogyan támadhat fel egy olyan ember, aki él, csak éppen nem itt a Földön, hanem a mennyben? Persze lehetnek elképzeléseik az embereknek, kitalálhatnak olyan történeteket, amivel megpróbálják megindokolni, hogy csak a lélek él, és csak a lélek jön ide vissza a Földre, hogy feltámadjon újra testben. Ez azonban csak emberi képzelet szüleménye, semmi köze sincs a Biblia tanításához.

A Biblia kijelentéseinek középpontjában a feltámadásról adott isteni ígéret áll. A feltámadással kapcsolatos kijelentések viszont nem a test feltámadásáról szólnak, hanem a teljes ember feltámadásáról. *„Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.”* (1Thessz 4,16-17). Dánielnek, az Isten előtt *„kedves férfiú”*-nak (Dán 10,11) azt mondja az angyal, *„te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén”* (Dán 12,13). Nem azt mondja, hogy csak a tested fog meghalni, de a lelked felszállhat a Mennybe, és végre Jézus közelében élhet tovább. Azt mondja az angyal, hogy a halálod után nyugszol a földnek porában, és majd csak a napoknak végén, vagyis a második advent idején fogsz onnan felkelni, vagyis feltámadni.

Ha a meghalt igazak már Jézussal együtt élnek a mennyben – mint ahogy sokan gondolják – akkor miért kell Jézusnak visszajönni értük ide a Földre? Vagy talán nem teljes az az élet, amit a mennyben élhetnek? De ha nem teljes a meghalt igazak mennyei élete, hanem majd csak a feltámadással válik azzá, akkor mi az értelme a mennyben való létezésüknek? Hogyan érezheti magát valaki csak lélekben létezve, egy olyan

ember, akit Isten test, lélek és értelem hármasságának egységével teremtett? Vagy talán a léleknek is van teste, megjelenési formája, sőt esetleg még gondolkodni és döntéseket hozni is tud? De akkor mi halt meg az emberből?

Jézus az eltávozása előtt egy ígéretet adott a tanítványainak. Ebben az ígéretben teljesen érthetően benne van, hogy a meghalt igazak nincsenek a mennyben, hiszen éppen ezért kell Jézusnak ide visszajönni a Földre. *„Ne nyugtalankodjék a szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét **eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek**”* (Jn 14,1-3).

Az ige teljesen egyértelműen mondja ki, hogy a meghaltak nincsenek a mennyben mert ha ott lennének, akkor nem kellene Jézusnak értük visszajönni, és magához vennie őket, hiszen ebben az esetben már eleve együtt lennének az Isten országában. Ehelyett az eljövétel célja éppen az, hogy végre a nagy egyesülés megtörténhessen, hogy az igazak (élők és meghaltak) végre Jézussal legyenek, aki a mennyben van.

Jézus ezzel megerősíti a visszajövetelére vonatkozó ígéretét, vagyis a második advent evangéliumát mondja el. A keresztény egyházban élőknek pedig minden időkből ez az ígéret adott reménységet. Beteljesedésének időpontját nem tudjuk ugyan, de az esemény eljövételében biztosak lehetünk, mert ezt Jézus ígérte meg nekünk.